

TẬP 10

HỒI 95

Chương Khí

Gió thổi qua Tử Trạch.

Cỏ dưới chân khẽ lay động, sóng nước lăn tăn, ngược mắt nhìn qua, mênh mông vô bờ, chẳng chút sinh khí, cũng chẳng một bóng người,

Phệ Hồn phát xuất ánh sáng huyền thanh mờ mờ, u quang lưu chuyển, dừng giữa không gian. Quỷ Lệ đứng đó, chấp tay sau lưng, mắt nhìn về trước.

Hôm nay, thời tiết Tử Trạch tốt thật hiếm thấy, nhờ nắng ấm mặt trời, âm khí đã tan nhiều, tuy nhiên khoảng mười trượng phía trước, vẫn còn một mảng chướng khí xám đặc như sương, mù mịt bốc lên, lan sang hai bên, cao ngút tầm mắt, cuộn cuộn bốn bề, phảng phất nhìn không rõ biên giới.

Chính là Tử Trạch nội trạch, nơi hung hiểm nhất thế gian.

Tiểu Hôi ngồi trên vai hấn, cũng tỏ vẻ bất an, kêu khẽ một tiếng.

Quỷ Lệ đưa tay vỗ nhẹ Tiểu Hôi, Tiểu Hôi bình tĩnh lại, rồi đưa ánh mắt linh động nhìn vào chướng khí trước mặt. Ngay lúc ấy, phía sau đột nhiên có tiếng hô, một đạo ánh sáng bay đến như điện xẹt.

Quỷ Lệ thân hình chuyển động, Phệ Hồn cũng như hiểu được tâm ý của hấn, từ từ quay lại.

Đạo sáng vọt tới trước mặt hấn đột nhiên dừng lại, kẻ ngự không bay đến là một nam tử trẻ tuổi, mày dài lưỡi kiếm, mục quang sắc nhọn, cúi đầu trước Quỷ Lệ, hành lễ, nói: "Phó tông chủ, sự tình đã an bài xong cả rồi!"

Quỷ Lệ cũng không hỏi gì, như đã sớm liệu trước, khẽ gật đầu: "Tốt, vậy chuyện ở đây giao cho người."

Nói xong, hấn tựa hồ nghĩ ra việc gì đó, gọi: "Yến Hôi."

Nam tử tên Yến Hôi đáp: "Chuyện gì?"

Quỷ Lệ liếc mắt nhìn sau lưng hắn: "Người là người trầm tĩnh, ta rất an tâm, nhưng Sát Sanh hòa thượng tỳ khí bạo liệt, sát tính quá nặng, trong Tử Trạch hội hợp thế lực nhiều bên, không nên vọng động, người phải kiềm hãm lại một chút."

Yến Hồi mỉm cười: "Phó tông chủ yên tâm, Sát Sanh dù chẳng để ai trong mắt, nhưng cũng không dám trái lệnh ngài, ta cũng sẽ kiềm bót hắn."

Quỷ Lệ liếc nhìn hắn, gật gật đầu, đang lúc chuyển thân, Yến Hồi đột nhiên thốt: "Phó tông chủ, còn một chuyện nữa!"

Quỷ Lệ nhìn hắn, Yến Hồi trầm ngâm một lát, thôi động pháp bảo dưới chân, đến gần Quỷ Lệ, đồng thời hạ giọng: "Theo tin tức mới nhận từ tổng đường, Thanh Long và Chu Tước trong tứ đại thánh sứ, mấy ngày trước đây đột nhiên hướng đến Tử Trạch."

Quỷ Lệ hơi biến sắc, nhưng lập tức trở lại như thường, trầm mặc giây lát, nói: "Chuyện này không được loan ra, các người vẫn hành sự như cũ, chờ xem chuyện gì."

Yến Hồi cúi đầu thưa: "Dạ."

Nói xong, hắn hành lễ với Quỷ Lệ, quay người đi khỏi.

Quỷ Lệ nhìn đến khi thân ảnh Yến Hồi biến mất, thông thả chuyển người, mắt nhìn lên màn chướng khí dày đặc trước mặt, rồi đột nhiên thốt: "Tiểu Hôi, chúng ta đi thôi."

Tiểu Hôi rạp xuống vai hắn, tay ôm đầu, kêu "chi chi" hai tiếng.

Quỷ Lệ mỉm cười, vầng sáng của Phệ Hồn rực lên, một người một khỉ hòa trong ánh sáng huyền thanh, bay lên phía trước, tiến vào trong màn chướng khí dày đặc.

oOo

Vừa vào trong chướng khí, đột nhiên ánh sáng bên ngoài hoàn toàn biến mất, không còn hình bóng ánh nắng mặt trời, bốn bề chỉ còn một màn chướng khí mang mang màu xám, tầm nhìn giới hạn, không thấy được ngoài nửa trượng.

Ngay khi Quỷ Lệ tiến vào trong chướng khí, vầng sáng huyền thanh của Phệ Hồn rực phát, từ dưới chiếu lên, hình thành một quang sáng, bảo vệ Quỷ Lệ và Tiểu Hôi, chướng khí bên ngoài vẫn vũ không ngừng, nhưng không thể thâm nhập vào quang sáng ấy nửa phân.

Nhìn từ trong ra, dõi theo bóng Quỷ Lệ, chướng khí như mây khói, phía trước phân khai thì phía sau ngưng tụ, từ đầu đến chân, đều là chướng khí màu xám.

Bay một lúc lâu, sắc mặt Quỷ Lệ dần dần ngưng trọng. Bức tường chướng khí kịch độc vô tỉ này, bên trong tử vong chiếu trạch, chính là khác biệt rõ ràng nhất giữa nội trạch và ngoại trạch, ngoại trạch tuy là hố sâu không đáy, nhưng nếu cẩn thận đề phòng thì không hề đáng ngại, tuy nhiên đến nội trạch, chưa nói đến thứ gì khác, chỉ riêng thứ chướng khí kịch độc vô tỉ này, phàm nhân gặp phải nó chưa cần hít phải, dù là nín thở đi nữa nhưng chỉ cần da thịt chạm phải thứ kịch độc này, sau một giờ ba khắc độc khí cũng sẽ xâm nhập vào, công tâm mà chết.

Quỷ Lệ giờ tuy giờ đây đạo pháp đại thành, khác xa khi còn là tiểu đệ tử trên núi Thanh Vân năm nào, nhưng đối với độc vật như thế cũng chẳng dám khinh thường. Bên trong Tử Trạch, khắp nơi sát cơ, đặc biệt nội trạch, là vùng đất tuyên cổ man hoang, hung hiểm khó dò. Lập tức cảnh giác tối đa, cẩn trọng tiến vào.

Chỉ là bức tường chướng khí này dày đặc vô tỉ, đã bay được một lúc, vẫn chưa thoát ra, xung quanh là một dải xám mênh mông. Quỷ Lệ hơi kinh sợ, thâm tính toán, vừa rồi bay ít nhất cũng đã hơn trăm trượng, không biết vùng man hoang ác địa, chướng khí dày đặc không tan này, lại có dị bảo gì xuất thế, chỉ sợ ngàn vạn năm cũng chẳng ai biết, chứ đừng nói là tìm ra được.

Lòng hẩn nghĩ thế, nhưng vầng sáng Phệ Hồn càng lúc càng rực rỡ, đồng thời chướng khí màu xám vẫn vũ không ngừng, dường như tốc độ cũng nhanh thêm.

Đột nhiên, tim Quỷ Lệ nhói lên, sâu bên trong màn chướng khí phía trước, bỗng chiếu lại một đạo lam quang, chớp lên rồi chợt tắt. Màu sắc nhàn nhạt ấy chẳng hiểu tại sao lại có mấy phần quen thuộc.

Cùng lúc, chướng khí đang chuyển động chậm chậm bên ngoài bất ngờ gia tăng tốc độ, như nước đun trong nồi, đột nhiên sôi lên.

Thượng hạ tả hữu, chướng khí màu xám bắt đầu xoáy chuyển như gió bão, vô số xoáy lốc chướng khí hoặc to hoặc nhỏ bỗng xuất hiện phía trước, ẩn chứa lực giằng xé, từ bốn phương tám hướng đánh tới Quỷ Lệ. Tiểu Hôi trên vai hẩn không dám động đậy, kêu "chi chi", nắm chặt áo Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ trầm tĩnh như nước, nhưng mảy nhíu lại, đột nhiên thét lên một tiếng, tiếng thét xoắn lại, trong thanh quang của Phệ Hồn, bỗng dâng khởi một đạo kim sắc quang mang, cùng thanh quang chiếu sáng, tức thì chướng khí bên ngoài bị bức lùi lại vài phân. Đồng thời, Phệ Hồn phá không bay lên, phảng phất không kể nguy hiểm phía trước, nhằm vào vòng xoáy chướng khí lớn nhất phía trước, thẳng tiến.

oOo

Thân ảnh vừa vào trong vòng xoáy chướng khí khổng lồ đó, tức thì cảm giác lực giằng xé bên ngoài tăng mạnh, từ bốn phương tám hướng trùng trùng dồn đến, đều là kịch độc chướng khí, Quỷ Lệ sắc mặt trắng bệch, bị lực tự nhiên to lớn ào ào cuốn phăng, bay thẳng lên trời.

Lúc ấy, không gian phong thanh lăm liệt, ù ù không ngừng, vân khí bốc lên, như phong thần phần nộ gào thét. Quỷ Lệ ở giữa không trung, thâm thâm hô hấp, bỗng nhiên hai tay cùng xuất, tay trái kết ấn, tay phải pháp quyết, sắc mặt đồng thời xuất hiện hai khí kim thanh, chớp sáng liên tục, rồi nhanh chóng hai hóa thành một, nếu có chính đạo cao nhân tại đây, lúc này chỉ sợ kinh ngạc không nói nên lời.

Thanh Vân Môn Thái Cực Huyền Thanh Đạo cùng Thiên Âm Tự Đại Phạm Bát Nhã trên người thanh niên này đã hoàn mỹ nhập một.

Trong ánh sáng kim thanh xán lạn, Phệ Hồn nhanh chóng ổn định lại, ngừng trôi dạt theo gió, vững vàng trong cơn lốc, Quỷ Lệ ngưng thần quan sát, bên ngoài phong bạo càng lúc càng mạnh, vân khí bốc lên ngùn ngụt, không thể nhìn xa, khắp nơi toàn một màu xám.

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, nhận ra nơi đại hung hiểm này không thể ở lâu, liền khu động Phệ Hồn, phóng về hướng biên của cơn lốc đang kịch liệt chuyển lại, nháy mắt âm âm loang loáng, trời long đất lở, cuối cùng đã ra khỏi được mắt bão, ẩn tàng trong vẻ ngoài bình tĩnh của chướng khí.

Lực xông ra này thực không nhỏ. Rời khỏi cơn lốc chướng khí, Quỷ Lệ tiếp tục tiến xa về phía trước. Vừa mới bị một trận náo loạn, trời long đất lở, giờ đây tuy chướng khí từ từ bình tĩnh lại, nhưng Quỷ Lệ lại nhíu mày, chẳng biết mình có đi lạc hướng hay chăng.

Đang lúc trầm ngâm, bỗng Tiểu Hôi trên vai đột nhiên kêu to cảnh báo, Quỷ Lệ kinh hoảng, không kịp xem rõ, tựa hồ theo ý thức dời thân sang bên ba thước.

"Ầmmmmmm."

Trong làn mây xám, một vật màu đen cực lớn dùng dùng bay ra, quét qua chỗ hấn vừa đứng, mùi tanh nồng nặc xông vào mũi, bất ngờ nên Phệ Hồn quang quẫy không thể chống đỡ toàn bộ, ngấm ngấm xâm nhập.

Liền đó, vật quỷ dị tuyệt luân này biến mất trong chướng khí.

Quỷ Lệ đứng lặng, đột nhiên tim đập mạnh, vật to lớn vừa xuất hiện trong nháy mắt, dường như nhắm thẳng vào đầu hấn.

Giây lát sau, hấn mặc cho Tiểu Hô rít lên thê thê chói tai, bất chấp hung hiểm, lao theo truy đuổi.

Quái vật đó chẳng thấy đâu, thân thể tuy lớn, nhưng tốc độ cũng không chậm, thêm vào chướng khí cuộn cuộn, mắt nhìn không quá nửa trượng, chốc lát đã chẳng còn hình dáng.

Quý Lệ nhú mày, từ từ dừng lại, ngay lúc ngưng thần, đột nhiên tại trước mặt có tiếng hô lớn, lập tức có bốn tiếng hô theo, hấn là phía trước có vài người, chắc quái vật kia đã qua bên đó, làm cho kẻ nào kinh hoảng tránh ra.

Quý Lệ tinh thần chấn động, bay người lên cao, chỉ thấy phía trước vân khí khai hợp cuộn cuộn, bỗng phía trước có tiếng thét vang:

"Yêu nghiệt!"

Tiếng nói vừa dứt, một đạo lam quang lẳng lẽ đột nhiên từ bên cạnh, nhắm thẳng ngực đâm tới, như cầu vồng vắt ngang góc trời, nháy mắt, dải lam quang rực rỡ chiếu lên trong chướng khí.

Quý Lệ thất kinh, kiếm đạo của người này hung mãnh, trước đây chưa gặp, hạ thủ tuyệt bất lưu tình, hơn nữa kiếm này đạo hạnh thật cao, không thể xem thường. Trong lúc nguy cấp, người hấn đang tiến tới, tốc độ không giảm, trái lại còn nhanh hơn, trong chớp mắt như điện xẹt, phi thẳng lên trời, tránh thoát khỏi đường kiếm phía sau, chuẩn bị hoàn kích.

Chẳng ngờ người trong vân vụ thật không đơn giản, lúc đó giữa hai bên là chướng khí, không thể nhìn rõ bóng người, chỉ dựa vào cảm ứng trên kiếm, đạo lam quang như có linh tính, đuổi theo như gió bay chớp giạt, cự ly hai người không giảm, như hình với bóng.

Lúc ấy, chướng khí phụ cận lập tức tách ra, Quý Lệ hóa thành một đạo thanh quang màu sẫm, sau lưng là đạo hào quang màu lam, hai người bay lên hạ xuống, di hình hoán vị, như điện như quang, đuổi bắt không ngừng trong độc khí dày đặc, những nơi đuổi qua, vân vụ ngùn ngụt bốc lên.

Trong lúc đuổi bắt, Quý Lệ nhú chặt lông mày, người phía sau đạo hạnh cực cao, trong thoáng chốc cũng chẳng nhìn được y sử dụng pháp bảo gì, nhưng sát khí rất mạnh, nếu không lăm thì chắc không phải người đồng đạo, quá bán là chính đạo nhân vật, cùng với mình thể bất lưỡng lập.

Chính đạo môn hạ, có nhân vật lợi hại vậy sao?

Đầu vừa suy tính, tay hấn đã bắt đầu phản kích, nếu cứ tiếp tục đuổi bắt mãi thế này, kẻ truy đuổi tất chẳng hại gì, còn hấn thì như một con nhặng bay loạn lên, chẳng biết sẽ gặp phải chuyện quái quỷ gì?

Chỉ thấy thanh quang bỗng nhiên đại thịnh, thân mình Quỷ Lệ đột ngột bốc lên, quay lại, đứng giữa không trung, Phệ Hồn u u, hoành ngang trước ngực. Đạo lam sắc kiếm mang phía sau, dường như cảm giác được điều gì, kiếm mang lan rộng, thế đạo trầm trọng, thẳng ngực lao đến.

Quỷ Lệ tay đưa tay nắm Phệ Hồn phía trước, hạt châu xanh trên cây gậy đen tức thì phát quang sáng rực, dưới quang mang ấy, từng sợi chỉ hồng màu huyết tựa hồ đồng thời thức dậy, huyết dịch màu hồng từ từ lưu chuyển, hồng quang thanh mang, u u ám ám, hướng về đạo kiếm màu lam đương đầu nghênh tiếp.

"Ầm!"

Quỷ Lệ thân hình đại chấn, cả người không tự chủ được bị bức lùi lại một trượng, nhưng đạo kiếm mang màu lam phía trước cũng đại chấn bay ngược lại, người trong mây mù thét lên một tiếng, hiển nhiên cũng chẳng dễ chịu gì.

Quỷ Lệ mấy năm nay ngày đêm tu hành ma đạo Thiên Thư, thêm vào Phệ Huyết châu bên người, tính tình hung bạo hơn trước nhiều, không nói lời nào, bay thẳng lên trước, Phệ Hồn phá không tiến đến.

Không ngờ Phệ Hồn vừa xuất thủ, chỉ thấy vầng mây mù phía trước đột nhiên tách ra, dịch nhân quả nhiên rất cương cường, vừa ổn định lại, đã lập tức tấn công. Quỷ Lệ thét lên một tiếng, khu động pháp bảo, đấu với đạo lam sắc kiếm mang.

Lúc Phệ Hồn và đạo lam quang kia giao đấu, vân vụ mù mịt, mắt Quỷ Lệ chẳng thể nhìn rõ hình dạng pháp bảo, toàn nhờ tự thân Phệ Hồn cảm ứng thao túng.

Trận chiến đột ngột này đối với song phương mà nói, thật là hung hiểm vô cùng, song phương đều là nhân vật đạo hạnh cực cao, chỉ sơ sẩy một chút, nếu không chết trên tay đối phương, thì cũng thụ thương, bị chưởng khí kịch độc bên ngoài xâm nhập, cục diện vẫn là hữu tử vô sanh.

Người trước mặt hiển nhiên cũng chẳng nghĩ gặp phải một nhân vật như vậy, ở trong mây mù, tuy không nhìn được thần tình thế nào, nhưng xem kiếm thế, thì cũng thấy chẳng chịu nhường nửa phân.

Ngay tại nơi sấm rung chớp giạt, Phệ Hồn và lam sắc kiếm mang giao đấu kịch liệt, tiếng vang âm âm, chưởng khí ào ạt, dần dần hình thành một xoáy lốc giữa trung tâm hai pháp bảo.

Dù cách khá xa, nhưng Phệ Hồn là vật do Quỷ Lệ huyết luyện mà thành, cảm ứng huyết nhục tương liên, Quỷ Lệ cảm thấy một cảm giác băng lương từ Phệ Hồn từ từ truyền đến, phảng phất pháp bảo tự có linh tính, hưng phấn lên, cảm giác này thật sự quỷ dị, từ khi đạo pháp của hắn đại thành, chưa từng xuất hiện lại.

Cảm giác mà từ rất lâu về trước, khi còn là một thiếu niên khờ dại, hắn đã từng trải qua...

Tâm trí hắn đột nhiên kinh động!

Phảng phất như có điều gì, chợt lóe lên trong tâm trí hắn.

Sau lần va chạm kịch liệt nhất cùng đạo lam sắc kiếm mang, Phệ Hồn bay trở lại, lúc này xoáy lốc bên ngoài càng lúc càng mạnh, thời khắc Quỷ Lệ cùng người kia đấu phép kịch liệt nhất, hai người cách bởi chướng khí, chỉ dựa vào linh giác, một mặt phòng bị đối phương công kích, mặt khác phải ngăn chướng khí bên ngoài, tại nơi hung hiểm này, hiển nhiên trận chiến kết thúc càng nhanh càng tốt.

Chướng khí bên ngoài dao động kịch liệt, đồng thời phát sinh vô số xoáy lốc nhỏ, Quỷ Lệ nhìn chăm chú về phía trước, phía sau chướng khí dày đặc, ẩn hiện lam quang, hắn thậm chí cảm giác được ánh mắt trùng trùng sát khí của người kia.

Đột nhiên, một tiếng thét lạnh lóe, lam sắc kiếm mang phá không rít gió, nháy mắt chọc thủng màn mây, thành một cột sáng lớn, từ trên đánh xuống, Quỷ Lệ cũng không cần tránh né, bay thẳng lên trên, dũng mãnh đột nhập vào giữa lam quang, thẳng tới chỗ người kia.

Người đứng trong mây mù hét lên phần nộ, lam quang đại thịnh, nháy mắt ánh sáng rút về đám mây mù đó, chốc lát ngưng tụ thành một thanh thiên lam tiên kiếm chiếu sáng vạn trượng, thế không thể địch, đánh xuống, gần như cùng lúc, Phệ Hồn thanh quang đại khởi, chớp mắt đẩy lùi chướng khí ra ngoài một trượng, tiến lên nghênh đón.

Một đòn sinh tử, chính tại lúc này.

Người kia cầm chặt chuôi kiếm, Quỷ Lệ nắm chặt Phệ Hồn, lao vào nhau.

Hai đạo lệ mang, nháy mắt chướng khí liên tục bị bức tan!

Phảng phất như nín thở, chờ đợi thời khắc quyết định sinh tử...

Bàn tay trắng muốt cầm chuôi kiếm, gió thổi động vạt áo, phấp phới thướt tha; nàng như tiên tử chín tầng trời, tuyệt thế dung nhan, ngay tại lúc mây tan sương tán đó, đột nhiên hiện ra.

Lục Tuyết Kỳ!

Đã bao năm rồi, phút giây gặp lại...

Ánh nhìn kỳ lạ đọng lại trong mắt người kia.

Là sợ, ánh lên trong khoảnh khắc.

oOo

Đột nhiên, cả thế giới phẳng phất như dừng lại, chướng khí màu xám bị pháp bảo vô thượng bức lùi, từ từ hiện ra hình dáng nam tử ấy.

Là nam tử đã khắc sâu trong tim ấy, ngay trước mặt đây.

Nàng toàn thân bất động, chỉ có trái tim, màu nhiệm run lên.

oOo

Hai pháp bảo như điện, như quang, như oan gia từ ba đời bảy kiếp trong quá khứ, dần dần xấp lại, như trong nháy mắt phải phân định: người chết, ta sống?

Khoảnh khắc đó, ngay ở trước mắt!

Khoảnh khắc đó, trong hơi thở này!

Là gì, mà nhanh hơn điện, là gì, mà vấn vương sâu khổ trong lòng?

Là tâm ý...

Phệ Hồn quang mang đại phóng đột nhiên hơi lệch ra, tránh sang một bên, trước ngực Quỷ Lệ bỗng sơ hở lớn, Tiểu Hôi trên vai kêu thét lên.

Lam quang lấp lánh như sao, cuộn cuộn hướng đến!

Cảm giác đau đớn chưa từng gặp, bên cạnh hắn, không gian bị xé toạc ra, phẳng phất trong hư ảo, Thiên Gia thần kiếm cảm ứng được điều gì, cũng hướng sang bên cạnh, từ từ trệch đi.

Trong nháy mắt đó, thật là hung hiểm cùng cực, nếu Quỷ Lệ hay Lục Tuyết Kỳ chậm tay một chút, hoặc do dự một chút, thì đối phương có thể đã bị pháp bảo trảm sát.

May là, đột nhiên hai người bất ngờ dừng lại.

Thân người vọt qua trong nháy mắt ấy, hấn vẫn nhìn lại thật sâu.

Nữ tử mỹ lệ cũng đang ngoảnh lại, trong ánh mắt sâu thẳm ấy là bóng hình của hấn...

Khoảnh khắc sau, do lực đạo cực lớn chuẩn bị cho một đòn sinh tử, hai kẻ mỗi người một hướng, không thể tự chủ dần dần tách xa!

Trong không khí, trên y phục, ẩn ước như có mùi hương thoang thoảng của nàng?

Trời đột nhiên sáng ra, Quỷ Lệ chợt bừng tỉnh, chỉ thấy dưới chân bỗng hiện ra một rừng rậm xanh rì vô cùng vô tận, liền hạ dần xuống, ở lưng chừng trời, mây mờ lưu động, bất ngờ chẳng biết từ lúc nào, đã đột phá được màn chướng khí kỳ lạ phía sau, cuối cùng đã đến giữa nội trạch hung hiểm vô tỉ.

Hấn ở giữa không trung, ổn trụ thân hình, từ từ hạ xuống, hốt nhiên quay đầu lại, chỉ thấy bức tường chướng khí dày đặc vô cùng, tựa hồ từ xưa vẫn vậy, đứng cao trên ấy, nhưng chẳng thể nói, nữ tử kia giờ ở nơi đâu?

- o O o -